

den Side end sit eget Parti; særlig gælder det Socialdemokraterne og de Radikale og i Grunden ogsaa Højre. Man skriver fra denne Side om Socialdemokraterne: „De ønsker Landstinget helt afskaffet, og de vil derfor ikke stemme for Regeringens Forslag; de vil tværtimod lægge saa mange Hindringer i Vejen for det, som de kan“. Jeg synes, den ærede Forfatter af denne Artikel skulde holde sig til sit eget Parti og dets Politik og Taktik og lade os selv om at afgøre vor Politik og vor Taktik — det agter vi for øvrigt ogsaa at gøre. Den ærede Forfatter ser fuldstændig galt paa Forholdet. Det er rigtigt, at vi ønsker vort Program gennemført, det er rigtigt, at vi har forelagt Forslag her om Etkammerssystemets Gennemførelse, det er rigtigt, at vi ønsker dette gennemført, og at vi ønsker at agitere derfor ved det kommende Valg. Vi ønsker at gennemføre det den Dag, vi har Magt dertil, i Modsætning til visse andre Partier, som den Dag, de har Magt til at gennemføre deres Program, glemmer det. Men vi er ganske klare over, at vi i dette Øjeblik ikke kan gennemføre vort Program, fordi vi ikke har Magten dertil. Nu vel, saa har det altid været det danske Socialdemokratis Politik at komme saa langt som paa nogen Maade muligt, at være med til et lille Fremskridt, der ikke blev købt med et Tilbageskridt paa andre Omraader. Ellers havde jo vor hele Virksomhed her i Rigsdagen siden 1884 været meningsløs. Vi har aldrig hørt til dem, der ved enhver Lejlighed har sagt: Program, Program, Program! Vi har altid haft vort Program bagved, hvad vi foretog os, og foran som vort endelige Maal, men vi har altid arbejdet praktisk og positivt med paa enhver foreliggende Sag.

Overfor denne Forhaandsmistænkeliggørelse finder vor Gruppe det da rigtigt og nødvendigt at afgive følgende Erklæring, som jeg af min Partigruppe enstemmig er bemyndiget til at afgive. Den gaar ud paa, „at hvor meget vi end ønsker Forbedringer gennemført paa adskillige Punkter, hvor meget vi end i Udvalget vil arbejde derpaa, saa er Fremskridtene i det her foreliggende Lovforslag sammenlignet med den nu bestaaende Ordning dog saa betydelige og utvivlsomme, at vi, hvis ikke mere kan naas, vil give Lovforslaget, ogsaa som det nu foreligger, vor Støtte og vore Stemmer“. I saa Tilfælde vil, hvis der fra anden Side, som kalder sig demokratisk, er den samme redelige Villie til at faa Sagen løst, dette Lovforslag — jeg haaber

altsaa forbedret paa disse Punkter netop ogsaa for at fremme dets Gennemførlighed men ogsaa uforandret kunne gennemføres med 100 af 114 Stemmer, og med en saadan Styrke vil det komme uimodstaaeligt til det andet Ting. Det Nej, der under disse Forhold kan sættes mod det oppe i det andet Ting, vil blive et afmægtigt Nej til en afgjort Sag — for at bruge de Ord, som Grundtvig, Landstingets Aldersformand, brugte i 1866, da han, den gamle Demokrat, sagde sit afmægtige Nej til en afgjort Sag. Kommer dette Lovforslag fra denne Sal paa en saadan Maade, vil det nuværende Landstings Aldersformands Nej til denne Sag blive — det er ganske givet — hvad Grundtvigs desværre var i 1866: et afmægtigt Nej til en afgjort Sag. Her er ikke Tale om — deri er vi fra vor Side ganske enige med Ordføreren for det radikale Venstre forleden —, at Partilinierne derfor udviskes: Venstre bliver ved at være Venstre, Moderate bliver ved at være Radikale (Munterhed). . . . Ja, Partiforholdene i Venstre er jo sommetider lidt udviklede, man har jo set Moderate blive Radikale og Radikale blive Moderate; men i det hele og store vil de Moderate vedblive at være Moderate, de Radikale vedblive at være Radikale og Socialdemokraterne vedblive at være Socialdemokrater. Ved Folketingsvalgene vil vi selvfølgelig vedblive at slaas om de Sager, som skiller os, og de er store og betydningsfulde, selv om denne Sag maatte forene os. Om Militærspørgsmaalet, om Skatteforliget har vi et Opgør endnu, og om de sociale Spørgsmaal. Gaar denne Forfatning igennem, vil de sociale Spørgsmaal rejse sig endnu stærkere, endnu mere skillende endnu. Men det er i det andet Ting, Slaget skal slaas, hvis dette Forfatningsforslag ikke straks gaar igennem der; det er jo slet ikke udelukket, at det gaar igennem; Konservatismen har kun een Stemmes Modstand, og denne ene Stemme varer maaske ikke mange Maaneder, den er der maaske ikke i dette Øjeblik, hvis det kom til Stykket; hvis det kom til Afstemning deroppe, var den maaske allerede borte. Men gaar Lovforslaget ikke uden videre ganske fredelig igennem, vil en Opløsning med det samme kunne fremkalde et andet Flertal, vel at mærke, naar der saa bliver et Samarbejde paa lignende Maade som det, der fandt Sted ved det fynske Landstingsvalg. Staar der 100 Stemmer her i Folketinget af 114 — det er over $\frac{9}{10}$ Majoritet, det er betydeligt mere, end der selv med det nuværende Landstings Sammensætning kræ-